

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 czerwca 2012 roku K. S., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł przeciwko (...) Bank S.A. Oddział w W. o ustalenie, że umowa kredytu złotowego z dnia 19 czerwca 2007 roku jest umową o kredyt konsumencki w rozumieniu ustawy z dnia 20.07.2001 roku o kredycie konsumenckim oraz o ustalenie, że powód na podstawie umowy kredytu z dnia 19 czerwca 2007 roku jest zobowiązany do zapłaty na rzecz pozwanego kwotę 1.739,45 złotych tytułem kapitału (bez odsetek, kosztów, opłat i prowizji). Nadto, wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych (k. 2-14 - pozew).

W odpowiedzi na pozew (...) Bank S.A., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych (k. 38-42 – odpowiedź na pozew).

Na rozprawie w dniu 21 marca 2013 roku, poprzedzającej jej zamknięcie i wydanie orzeczenia w sprawie, strona powodowa podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko. Pełnomocnik pozwanego, prawidłowo powiadomiony o terminie nie stawiał się na rozprawę (k. 84).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 czerwca 2007 roku powód K. S. zawarł z pozwanym (...) Bank S.A. Oddział w W. umowę kredytu złotowego nr (...) na kwotę 36.842,11 złotych na zakup samochodu osobowego marki F. (...). Zgodnie z § 3 umowy kredytobiorca zobowiązany był do spłaty kredytu wraz z odsetkami w 96 miesięcznych ratach (umowa – k. 29).

Zakupiony pojazd nie był wykorzystywany przez powoda tylko w prowadzonej działalności pośrednictwa ubezpieczeniowego, ale przede wszystkim w celach prywatnych (zeznania świadka J. W. – k. 84-85; zeznania powoda K. S. – k. 85-87).

Powód spłacił dziewiętnaście rat kredytu. W dniu 4 lutego 2000 roku, będąc w siedzibie pozwanego Banku poinformował, iż zamierza spłacić resztę kredytu przed terminem. Jednocześnie złożył reklamację dotyczącą wysokości kwoty kredytu pozostałej do spłaty (reklamacja – k. 30; zeznania świadka J. W. – k. 84-85; zeznania powoda K. S. – k. 85-87).

W dniu 19 lutego 2009 roku powód przelał na konto Banku kwotę 30.500 złotych tytułem całkowitej kredytu z dnia 19 czerwca 2007 roku (potwierdzenie – k. 31).

Na dzień spłaty, wysokość kapitału kredytu powoda wynosiła 32.239,45 złotych (harmonogram – k. 25-26).

Pozwany Bank uznał jednak, że powód nie dokonał przedterminowej spłaty kredytu i zaksięgował uiszczoną przez niego kwotę na nieoprocentowanym rachunku. Następnie zaliczał ją na poczet kolejnych rat kredytu lub innych należności Banku, domagając się zapłaty dodatkowo kwoty 16.182,81 złotych, w skład której wchodziły również opłaty związane z niedostarczeniem karty pojazdu, aktualnej polisy ubezpieczeniowej AC oraz koszty windykacyjne (pismo – k. 18, 21).

K. S. wezwał Bank do rozliczenia się z umowy kredytu nr (...) w terminie 14 dni. Pozwany Bank nie zmienił swojego stanowiska (pismo – k. 20).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dokumentów, znajdujących się w aktach sprawy. Autentyczność i wiarygodność tych dokumentów nie była bowiem kwestionowana przez strony procesu i nie budziła wątpliwości Sądu.

Podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych stanowiły poza tym zeznania świadka J. W. oraz powoda K. S., które Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne, gdyż były spójne i logiczne. Zarówno świadek, jak i powód stanowczo wskazywali, że pozwany Bank był informowany o zamiarze spłaty kredytu przed terminem, a zakupiony pojazd nie był wykorzystywany bezpośrednio z prowadzoną działalnością gospodarczą, polegającą na pośrednictwie ubezpieczeniowym.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego roszczenie strony powodowej jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części.

Powód wystąpił z żądaniem ustalenia, że umowa kredytu złotowego z dnia 19 czerwca 2007 roku jest umową o kredyt konsumencki w rozumieniu ustawy z dnia 20.07.2001 roku o kredycie konsumenckim oraz o ustalenie, że powód na podstawie umowy kredytu z dnia 19 czerwca 2007 roku jest zobowiązany do zapłaty na rzecz pozwanego kwotę 1.739,45 złotych tytułem kapitału (bez odsetek, kosztów, opłat i prowizji).

Zgodnie z art. 189 kpc powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny, o istnieniu którego można mówić, jeżeli sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości (tak. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 05.04.2007 roku, sygn. akt III AUa 1518/05).

Biorąc pod uwagę wskazane powyższej kryteria, zdaniem Sądu, nie budzi wątpliwości interes prawny powoda we wniesieniu powództwa. Pozwany bowiem kwestionował charakter dokonanej przez powoda spłaty kredytu, twierdząc, że zawarta w dniu 19 czerwca 2007 roku umowa nie jest umową o kredyt konsumencki oraz żądał od powoda zapłaty dodatkowych kosztów i odsetek już po dokonanej w dniu 19 lutego 2009 roku spłacie kredytu.

Na wstępnie należy wskazać, że poniższe rozważania będą oparte na poprzednio obowiązującej ustawie z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U.2001.100.1081). W myśl przepisów przejściowych zawartych w ustawie (art. 66 ust. 1) z 2011 roku, która weszła w życie dnia 18 grudnia 2011 roku, do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Umowa kredytu, będąca przedmiotem sporu w niniejszej sprawie, została zawarta w dniu 19 czerwca 2007 roku.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 cyt ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej "kredytodawcą", udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci. Za konsumenta zaś uważa się osobę fizyczną, która zawiera umowę z przedsiębiorcą w celu bezpośrednio niezwiązanym z działalnością gospodarczą. Nie jest więc wykluczone uznanie w świetle niniejszej ustawy za konsumenta osoby, która prowadzi działalność gospodarczą we własnym imieniu i na własny rachunek, w sytuacji gdy konkretna umowa o kredyt konsumencki nie ma bezpośredniego związku z tą działalnością.

Zdaniem Sądu prowadzenie przez pozwanego działalności pośrednictwa ubezpieczeniowego nie stanowiło przeszkody do uznania powoda jako konsumenta w tym konkretnym, rozpoznawanym przypadku. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego zakupiony pojazd nie był wykorzystywany przez powoda bezpośrednio do prowadzonej działalności, a sam pośredni związek między czynnością prawną a działalnością gospodarczą osoby fizycznej nie pozbawia jej przymiotu konsumenta.

W szczególności taka osoba może nabyć od profesjonalisty rzecz ruchomą w celu tylko pośrednio związanym z jej działalnością gospodarczą lub zawodową, pozostając konsumentem w rozumieniu art. 22¹ kc (T. Sokołowski, Komentarz do art. 22¹ Kodeksu cywilnego). Okoliczność oznaczenia w umowie kredytu powoda jako prowadzącego działalność gospodarczą, przy jednoczesnym braku postanowienia umowy wskazującego, że pojazd będzie

wykorzystywany w związku z działalnością gospodarczą, nie oznacza, że przedmiotowa umowa została zawarta w celu związanym z pośrednictwem ubezpieczeniowym. Należy także podkreślić, że w umowie przewłaszczenia na zabezpieczenie oraz cesji praw z polisy towarzyszącej umowie kredytu, powód występuje jako osoba fizyczna bez określenia prowadzonej działalności. W doktrynie wskazuje się na niemożność a priori wyłączenia spod ochrony omawianej ustawy osoby fizycznej działającej w celu "mieszanym" czy nawet - wyjątkowo, w odniesieniu do sytuacji atypowych - działającej w zakresie przedsiębiorstwa (tak: E. Lętowska, Prawo umów konsumenckich, Warszawa 2002, s. 43).

Warunki jakie winna spełniać umowa o kredyt konsumencki zostały wymienione w art. 4 ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim, zgodnie z którym umowa winna zawierać m.in. następujące dane: imię, nazwisko konsumenta i jego adres oraz imię, nazwisko (nazwę) i adres (siedzibę) kredytodawcy, a gdy kredytodawcą jest osoba prawna - także określenie organu, który zarejestrował działalność kredytodawcy, i numer w rejestrze, pod którym kredytodawca został wpisany; wysokość kredytu; zasady i terminy spłaty kredytu; roczną stopę oprocentowania oraz warunki jej zmiany; opłaty i prowizje oraz inne koszty związane z udzieleniem kredytu, w tym opłatę za rozpatrzenie wniosku kredytowego oraz przygotowanie i zawarcie umowy kredytowej, zwaną dalej "opłatą przygotowawczą", będące elementem całkowitego kosztu kredytu, oraz warunki ich zmiany. Analiza umowy zawartej przez powoda z pozwanym w dniu 19 czerwca 2007 roku prowadzi do wniosku, że przesłanki ww. zostały spełnione, zawiera bowiem wszystkie niezbędne elementy.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że umowa kredytu złotowego nr (...) pomiędzy K. S. a pozwanym (...) Bank S.A. Oddział w W. jest umową o kredyt konsumencki w rozumieniu ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim, co Sąd ustalił orzekając jak w pkt I sentencji.

Powyższe ustalenie skutkowało uprawnieniem kredytobiorcy określonym w art. 8 ust. 1 ww. ustawy do spłaty kredytu przed terminem określonym w umowie. Zgodnie z ust. 1a konsument jest obowiązany poinformować kredytodawcę o zamiarze wcześniejszej spłaty kredytu najpóźniej w terminie 3 dni przed jej dokonaniem. Niewątpliwie, co wynika z ustalonego stanu faktycznego, w dniu 4 lutego 2009 roku, będąc w Oddziale pozwanego Banku powód wyraził swoją wolę wcześniejszej spłaty kredytu. Ponieważ szczególna forma przekazania informacji o wykonaniu uprawnienia do wcześniejszej spłaty kredytu, nie została w ustawie zastrzeżona, może ona zostać przekazana w dowolny sposób. Dowód w tym zakresie obciąża bowiem, zgodnie z regułą wyrażoną w art. 6 kc, kredytobiorcę. Zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności w postaci zeznań świadka i powoda przesłuchanego w charakterze strony, potwierdza, że stanowisko powoda o zamiarze spłaty kredytu przed terminem zostało przekazane pozwanemu co najmniej trzy dni przed faktyczną spłatą kredytu. Pozwany zaś nie przedstawił żadnych środków dowodowych, podważających skutecznie twierdzenia powoda. K. S., składając reklamację nie zgadzał się natomiast z wysokością kwoty kapitału, do której zapłaty był zobowiązany. Do dnia 19 lutego 2009 roku powód nie otrzymał odpowiedzi na reklamację, uznał zatem, że kwoty wskazane w harmonogramie spłaty rat są prawidłowe, a w dniu 19 lutego 2009 roku wpłacił na konto pozwanego kwotę 30.500 złotych tytułem całkowitej spłaty kredytu nr umowy (...).

Zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim jeżeli konsument spłaca kredyt przed terminem, wówczas w przypadku kredytu oprocentowanego - nie jest zobowiązany do zapłaty oprocentowania za okres po spłacie kredytu.

Z załączonego do akt sprawy harmonogramu wynika, że na dzień 15 stycznia 2009 roku kapitał udzielonego kredytu wynosił 32.239,45 złotych, a zatem wpłacając kwotę 30.500 złotych powód zmniejszył swoje świadczenie wobec pozwanego Banku do kwoty 1.739,45 złotych (bez odsetek i prowizji). Ustalenie powyższe skutkowało rozstrzygnięciem zawartym w pkt II wyroku.

W pkt III wyroku Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania ustalenia, iż powód nie jest zobowiązany do zapłaty na rzecz pozwanego kosztów i opłat wynikających z umowy kredytu. Należy podkreślić, że art. 8 ustawy o kredycie konsumenckim stanowi, że kredytobiorca spłacający kredyt przed terminem nie jest zobowiązany do zapłaty oprocentowania za okres po spłacie kredytu a za wcześniejszą spłatą kredytu kredytodawca nie może zastrzec prowizji. W związku z tym Sąd mógł ustalić, że powód jest zobowiązany do zapłaty kapitału kredytu jedynie bez

odsetek i prowizji. Co do pozostałych opłat i kosztów, wynikających z niedostarczenia karty pojazdu, aktualnej polisy ubezpieczeniowej AC oraz kosztów windykacyjnych w łącznej kwocie 4.603,07 złotych, powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż powód nie wykazał zasadności żądania w tym zakresie. Nie udowodnił bowiem dlaczego nie jest zobowiązany do zapłaty tych opłat i kosztów lub, że żądanie Banku jest niezgodne z postanowieniami umowy kredytu z dnia 19 czerwca 2007 roku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Ponieważ pozwany przegrał sprawę w zasadzie w całości, obowiązany jest zwrócić powodowi te koszty w takim samym stosunku. Na zasądzoną kwotę składa się – 100 złotych opłaty od pozwu, 17 złotych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 600 złotych kosztów wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika, ustalonego zgodnie z § 6 pkt 3 Rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2002.163.1348).